

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 22.02.1983, sp. zn. 3 Tz 3/83, ECLI:CZ:NS:1983:3.TZ.3.1983.1

Číslo: 8/1984

Právní věta: Je-li pachatel stíhán obžalobou proto, že jako řidič motorového vozidla při dopravní nehodě způsobil jinému z nedbalosti újmu na zdraví a potom této osobě neposkytl potřebnou pomoc, jde o dva samostatné skutky. O každém z těchto skutků je nutno rozhodnout samostatným výrokem (§ 220 odst. 1 tr. ř.).

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 22.02.1983

Spisová značka: 3 Tz 3/83

Číslo rozhodnutí: 8

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Jednota skutku, Neposkytnutí pomoci, Ublížení na zdraví

Předpisy: 140/1961 Sb. § 3

§ 208

§ 220 odst. 4

§ 224 141/1961 Sb. § 220 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

K stížnosti pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ČSR, Nejvyšší soud ČSR doplnil pravomocný rozsudek okresního soudu v Karlových Varech ze dne 31. srpna 1982 sp. zn. 7 T 146/82 tak, že obviněného P. H. zprostil podle § 226 písm. b) tr. ř. obžaloby pro trestný čin neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. zák., který měl spáchat tak, že dne 15. 5. 1982 v Karlových Varech po dopravní nehodě, při níž smrtelně zranil chodce P. D., z místa nehody odjel, aniž zraněnému poskytl potřebnou pomoc.

Z odůvodnění:

Obžalobou okresního prokurátora v Karlových Varech ze dne 13. 8. 1982 sp. zn. Pv 376/82 byl obviněný P. H. stíhán pro trestné činy opilství podle § 201 tr. zák., ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák. a neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. zák., které měl spáchat tím, že dne

15. 5. 1982 v 19.45 hod. po požití alkoholických nápojů řídil svůj osobní automobil Š 120 L SPZ KVC 91-22 v místní části Doubí do centra města Plzeňskou ulicí a při projíždění levotočivé zatáčky poblíže domu čp. 77 v době, kdy se ve vozovce pohyboval chodec P. D., v důsledku podnapilosti a

nepřiměřené rychlosti jízdy přivedl vozidlo do smyku a pravou přední částí vozidla narazil do chodce, kterého srazil na vozovku a způsobil mu smrtelné zranění, kterému dne 16. 5. 1982 v nemocnici podlehl; z místa nehody odjel, aniž zraněnému poskytl potřebnou pomoc.

Okresní soud v Karlových Varech rozsudkem ze dne 31. 8. 1982 sp. zn. 7 T 146/82 uznal obviněného vinným trestnými činy ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák. a opilství podle § 201 tr. zák. a odsoudil jej podle § 224 odst. 2 tr. zák. s použitím ustanovení § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na šestnáct měsíců se zařazením do první nápravně výchovné skupiny (§ 39a odst. 2 písm. a/ tr. zák.). Podle § 49 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na tři roky.

Trestné činy spáchal obviněný podle rozsudku jednáním rozvedeným v obžalobě.

Rozsudek okresního soudu nebyl napaden odvoláním a nabyl právní moci dne 24. 9. 1982.

Proti tomuto rozsudku podal generální prokurátor ČSR stížnost pro porušení zákona. Uvedl v ní, že byl porušen zákon v neprospěch obviněného tím, že nebyl vyčerpán celý skutek. Okresní soud v odůvodnění svého rozsudku správně dovodil, že obviněný prokazatelně nespáchal trestný čin neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. zák., avšak pro tento trestný čin jej nezprostil obžaloby, ačkoliv šlo o samostatný skutek. V závěru stížnosti pro porušení zákona byl proto učiněn návrh na vyslovení porušení zákona v naznačeném směru, dále návrh na postup podle § 270 odst. 2 tr. ř., protože jde o chybějící výrok.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal z podnětu podané stížnosti pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, jež mu předchází, a shledal, že byl porušen zákon.

Výrok o vině trestnými činy ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák. a opilství podle § 201 tr. zák. byl učiněn na základě úplného a správného zjištění skutečného stavu věci a také po stránce právní je skutek správně posouzen. Pochybení nevykazuje ani výrok o trestech odnětí svobody a zákazu činnosti.

Naproti tomu je v rozporu se zákonem postup okresního soudu při rozhodování o trestném činu neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. zák., pro který byl obviněný obžalobou stíhán.

Podle § 220 odst. 1 tr. ř. soud může rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu; z toho vyplývá, že soud je povinen rozhodovat o všech skutcích, které jsou předmětem obžaloby, přičemž podle § 220 odst. 4 tr. ř. není soud právním posouzením skutku v obžalobě vázán.

Z odůvodnění rozsudku okresního soudu je patrné, že okresní soud se zabýval důkazy, které měly prokázat, že obviněný měl spáchat též trestný čin neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. zák., a dospěl k závěru, že skutková podstata tohoto trestného činu nebyla jednáním obviněného naplněna. Obviněný z místa nehody neujel, ale zastavil na větší vzdálenost od místa střetu s chodcem. Protože byl nehodou částečně otřesen, teprve za malou chvíli šel pěšky k místu střetu, kde již bylo několik svědků, kteří zraněného chodce pomáhali ošetřovat a zajistili jeho odvoz do nemocnice jiným kolemjedoucím řidičem osobního vozidla.

I když toto zjištění je ve shodě s důkazy ve věci provedenými a závěr okresního soudu o tom, že tento skutek není trestným činem neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. zák., je správný, okresní soud obviněného nezprostil obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř., ačkoliv měl tak učinit, protože šlo o samostatný skutek.

Tímto vadným postupem okresního soudu byl porušen zákon v neprospěch obviněného.

Toto porušení zákona nemá vliv na správnost odsuzující části napadeného rozsudku. Náprava tohoto pochybení je možná postupem podle § 270 odst. 2 tr. ř., protože v napadeném rozsudku pouze chybí zprošťující výrok. Nejvyšší soud ČR zjednal proto nápravu zmíněného pochybení tím, že po vyslovení porušení zákona doplnil chybějící zprošťující výrok a uvedl tak napadený rozsudek okresního soudu do stavu, který odpovídá zákonu.